

έδω, πόσο σέ συλλογίστηκα. Έξω είναι οι αγαπημένοι μου ποιητές. Νά και στήν κώχη έσύ, διπλωμένος μέ τό μεταξι, πού τό ύφαναν από μεσκολούλουδα τά χέρια μου, σέ ώρες άνείπτου ρεμβασμού. Νά κι' έδω οι αγαπημένες εικόνες μου, νά και ή λήκυθος, δίπλα μου πάντα σέ όλες τις ώρες, πού δέχτηκε ως τώρα τά δάκρυά μου. Κι' αλαφροπατώντας τόν τραβάω σέ μιή κώχη σκοτεινώτερη, πού απλώνεται τεράστιο φυτό.

—Κάτω από δώ, του λέω ψιθυριστά, άνειρεύτηκα νά σου δώσω τό πρώτο φιλί. Πάνω στα μάτια τά έκστατικά, μέσα στις όλόφωτες, άνάμενες κόρες.

Κάποιο ώρολόγι έσήμανε, από κείνα πού χτυπούν μέσα μας, κι' έφυγε σιωπηλά έπως ήρθε. Τόν κατέδασα ως τό τελευταίο σκαλί, σφίγγοντας τό χέρι του, σά γιά νά κρατήσω τή απαλωσύνη και τή ζεστασιά του.

Και στολισμένη, έπως είμουν, βασιλικά, ξανάρχισα τόν περίπατό μου στις έρημικές κάμαρες, πού τώρα τις φώτιζε κάποιο παράξενο φεγγάρι.

ΕΙΡΗΝΗ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΕΣ»

ΤΑΞΙΔΑΚΙ

Στό Δάσκαλό μου
ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

«Μόλα σταθέντου» πρόσταξε πιθώντας ό βαρχάρης
Στήν πρύμνα, και λασκάροντας τή σκάτα τού παννού.
Πού τό μελτέμι: όλόγιομο φούσκωνε και λυράρης
Στά ξάρτια τρελλοσφύριζε μέ λάλον άηδονιού.

Ή ψαρπούλα δργώνοντας τ' άφρόκυμα κυλούσε
Μονόπαντα, όλόλευκη σά μύλου ώραίο φτερό
Και στις φουρκάλες τό κουπί άπόρφανο βογγούσε
Κ' ή θάλασσα μάς μπουχίζε μέ τ' άρμυρό νερό.

Πέρα στήν πύρα καθιστή στα μεταξένια βρόχια
Με συντροφιά κυκλόφερτη καμάκια και γυαλι
Στου πάθου μάς οδήγαγε τά δροσοπρωτοδόχια
Τις ξέρες αποδιώχνοντας, παρθένα ώραία, καλή.

Μπαρούμα δέν έδέσαμε στο πετρωτό άκρογιαλί,
Μεσ' τό νερό ως τό γόνατο, ή κόρη τήν κρατά
Και μάς στούς ώμους καθιστούς μάς βγάζει άγάλι-άγάλι
Γερόλυκος και στή στεριά σά φύλλα μάς πετά.

Με φλούδι κεύκων άναψν πυρή φωτιά τό βράδι
Και σιάκανε και φάγαμε ζουμι και κακαδιά
Κι' όλη τή νύχτα φώτιζε μέσ' τό πηχτό σκοτάδι
Λυχνάρι φεγγοφύτιλο της κόρης ή ματιά.

Μούλκι Σαλαμίνας.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

29/VII/915.

ΦΛΟΙΣΒΟΣ

[Ο 'Αγης και ή Ρωξάνη άφου σπάσανε τις άλυσσιδες των άσχημων και των μικρών, ώραίοι στήν άλήθειά τους, στήν 'Αγάτη ύψώθηκαν Νικητές στο μεγάλο θαμα, τή μεγάλη Χαρά. Τό σπίτι τους κοντά στη θάλασσα τόχτισαν, τή θάλασσα πού συμβολίζει γιά τόν 'Αγη τ' άτέλειωτο κύλημα της ζωής και τουθανάτου, ό,τι δέν είναι ό βαθύτερος πόθος πού τή μισά αλλά πού περιεργα τόν γοιτεύει, πού τόν έδενε από τότε πού σέ στιγμή αστόχαστης παραφοράς της είχε ρίξει τό δαχτυλίδι της αγάπης, και πού νικημένη τώρα τόν ρωτά τους νανουρίζει. Μά ό ρυθμός παραμονεύει: ως τόσο χωρίς όμως νά τ' όμολόγησαν άκόμα ούτε και στον έαυτό τους, σάν πιά άδύναμο τ' άκουσαν τό τραγούδι της ψυχής τους. Και μακριά στα ξένα πέθανε ό 'Αντρέας, τό παιδί της Ρωξάνης και του πρώτου της άντρα, πού δέν τό θέλησε μαζί τους ό 'Αγης. Ή Ρωξάνη άκόμα δέν τό ξέρει: όμως τώρα πού γεννήθηκε τό δικό τους τό παιδί, είναι ένας μήνας τώρα, τ' άψευδάστο παιδί, όπως ύέλουν νά τό πιστέψουν, τώρα πού είναι ή Ρωξάνη δυνατή θά της πει ό 'Αγης τήν άλήθεια. Θά της τήν πει μέ μιή έλπίδα, ή μάλλον μιή επιθυμία τρελλή στήν άμφιβολία του, και πάλι νά νικήσει ή αγάπη. Άφάνταστη τώρα, τήν έλπίδα, έπεράνω του παιδιού της, της τελευταίας θύμησης του άσχημου του περασμένου, νά τόν αγαπήσει ή Ρωξάνη. Έχουν πιά μείνει μόνοι. Έξω ό ήλιος βασιλεύει].

Μέρος Γ'. Σκηνή τελευταία.

ΑΓΗΣ

(Παίρνει τό χέρι της Ρωξάνης: τό δαχτυλό της δένει ένα άπλό, παιδικό δαχτυλίδι).

Τό παλιό μου δαχτυλίδι, Ρωξάνη.

ΡΩΞΑΝΗ

'Αγη, έγώ, γιατί σ' έσπρωξα έγώ νά ρίξεις τό δικό μου;

ΑΓΗΣ

Ή καρδιά μου γι' αυτό άπχυστα σου σιγολάει τό μεγάλο εύχαριστώ.

ΡΩΞΑΝΗ

'Αγη!

ΑΓΗΣ

Ό χωρισμός έπλασε τή δύναμή μας γιά τήν ώραία αγάπη: ή χωρισμός μάς ύψωσε Ρήγιδες στη μεγάλη νίκη.

ΡΩΞΑΝΗ

Ποτέ πιά δέ μιλήσαμε γι' αυτό.

ΑΓΗΣ

Μ' άπόψε πρέπει, γιαι αὐτή είναι ή υπερκόσμια στιγμή: ήθελα κι' άγριοσούλουδα άπόψε. (μ' όρμή)
Ρωξάνη, έλα τά νικήσαμε μες.

ΡΩΞΑΝΗ

(Μαγεμένη σά νά ξαναλεί γνωστά λόγια).

Όλα σκούψαμε μπροστά στο νόμο γιαι: ή όλότελη λευτεριά είταν πολύ εύκολη και θέλαμε νά νικήσουμε και τό νόμο πού τήν τρέμει τήν άλήθεια και κεί πέρα